

ارائه مدل های سه بعدی هوشمندانه جهت ارتقاء یادگیری کودکان

مریم کشاورزمهر^{۱*}، احمد میرزا کوچک خوشنویس^۲

دانشجوی کارشناسی ارشد معماری

دکترای معماری، استادیار و عضو هیئت علمی پژوهشگاه میراث فرهنگی و گردشگری

Maryam.keshavarzmehr@gmail.com

چکیده

معماران مربیان محیطی، زیبایی، و خلاقیت می باشند، که بیان کننده مفاهیم (ایده) میان اصول موضوعی معنایی هستند. آنها می توانند این ایده و مفاهیم را به شکل ساختمان مدرسه و محیط طبیعی و محوطه اطراف آن طرح و اجرا کنند. تحقیقات نشان می دهد که کیفیت محیط فیزیکی بر کیفیت یادگیری تاثیر دارد. طراحی محیطی به عنوان "ابزار تفکر" برای تحریک تفکر در محیط یادگیری و برای تشویق گسترش آن برای مشکلات برنامه ریزان و طراحان که امروزه با آن روبرو هستند مطرح می شود. پس فضاهای آموزشی باید با توجه به تقاضای کودک و معلم بتوانند امکان این انعطاف پذیری را فراهم آورده، جوابگوی پایداری در طول زمان باشند. آنچه سبب شد در این مقاله به تاثیر طراحی مدرسه در روند یادگیری کودکان بپردازیم، ایده هایی برای طراحی مدرسه برای بهبود کیفیت یادگیری دانش آموزان است، چرا که طراحی محیط می تواند در روند یادگیری آنها موثر باشد. در این پژوهش در راستای دستیابی اهداف فوق ابتدا به معرفی ۵ اصل از طراحی مدرسه پایدار و متد آموزشی و بعد به تحلیل مدرسه هایی به عنوان نمونه موردی پرداختیم، و با نظرسنجی در چند نمونه مدرسه در نهایت منجر به ارائه راه حل هایی برای طراحی مدل های سه بعدی هوشمند برای محیط های آموزشی با کارکرد های متفاوت، در جهت افزایش یادگیری دانش آموزان شده است.

واژگان کلیدی: روانشناسی، کودک، معماری، آموزش، مدل سه بعدی هوشمند

۱- مقدمه

از سن چهار سالگی بسیاری از کودکان چند ساعت روز را در محیط مدرسه سپری می کنند. در طول سال های نوجوانی، فعالیت مدرسه اغلب افزایش می یابد بیشترین درصد ساعات بیداریشان را صرف می کنند. دانش به دست آمده، دوستی شکل می گیرد، و شخصیت ها در کلاس های درس و در زمین های بازی توسعه یافته است.

کالبد فیزیکی که در آن یادگیری اتفاق می افتد، تأثیر تعیین کننده ای بر آموزش، یادگیری، کودک و احساس کودک نسبت به خودش و دیگران آن دارد. این محیط می تواند به عنوان مشوق و یا بازدارنده و سرکوب کننده باشد. محیط های آموزشی دارای ساختار فیزیکی هستند که اجزای آن قابلیت درک و شمارش دارند. (کاکاوند، ۱۳۹۱)

نگاهی با تاریخچه طراحی آموزشی حاکی از آن است که این واژه برای اولین بار در زمینه های نظامی نظامی و تجاری در سال های ۱۹۵۰ میلادی تا ۱۹۶۰ میلادی به صورت نظام مند به کار رفته است (موریسون، راس و کمپ، ۲۰۰۶). پس از آن دهه ۱۹۷۰ میلادی و بعد از آن مدل های مختلفی توسط متخصصین این حوزه و حوزه های مرتبط ارائه گردیده است که از جمله آن ها می توان به مدل های گانیه و بریگز (۱۹۷۰)، دیک و کاری (۱۹۷۸)، واتسون (۱۹۸۱)، مریل (۱۹۸۱)، رایگلوث (۱۹۸۳)، کلر (۱۹۸۳)، مالندا، راسل و هاینینچ (۱۹۹۷)، جانسن (۱۹۹۹)،